

ושבינה מתחוננה היא גאלת בתי ערי חומה נאמר בה, ובתי ערי החצרים. שני בתיים יש בלב: אם הם מבעלי תורה, הם נקרים בתמי ערי חומה, פמו שאמור ביציאת מצרים, שם י"ד ותמים להם חומה מימינם ומשמאלם. לאחרים שאינם בעלי תורה, נקראו בתמי החצרים.

אמר רבי שמואל, והרי מאננו חצרים שנאמר בו (אסתרה) ותעמד בחצר בית המלך הפנימית נכח בית המלך. ובכל מקום המלך סתם, דא קדשא בריך הוא. ותעמד, אין עמידה, אלא צליותא. נכח בית המלך: נכח בית המקדש, דכל ישראל צריכין לצלאה צלוותא דלהון לתמן, ולמהוי נכח בית המקדש. הכא מאן חצר הפנימית. ורקאי תרין אינון חצרות בית יי'.

אמר לו המנורה הקודשה, שני חצרים, הם החיצוניים של הלב, והם שני אזנים של הלב. ושני בתים פנימיים, שני בתים הפנימיים, ושנים הם בתים החיצוניים. ובזמן שהיה פרקן, תהיה גאלת לבם, לאותם הקורבים ללב, שהיא השכינה, ולאלה הרחוקים שהתקרבי. זהו שפטות (ישעה נ) שלום שלום לרוחוק ולקרוב. ופרשוה, לרוחוק מעברה, ולקרוב ממזרחה.

באוטו זמן מצוה לתקע בשופר ביובל. זהו שפטות (שם י"ח) כנסא נס קרים תראו וכתקע בשופר תשמעו. פמו שבקיעת שופר על מנת ליה, כל העבדים יוצאים לחרות, אך בזאתה באחרונה בתקיעת שופר מתכניםם כל ישראל מאובעת עדין העולם, יש בהם עברי היובל. שבבעל תורה, נקראים עברי המלך והגבירה. אבל בני המלך קדוש - (שמות ט) ואשא אתם על קבל פרס, ונקרים עברי המלך והגבירה. אבל בני המלך קדוש נשי נשרים ואבא אתם אל, שהם פנפי חיות המקדשה.

ושכינתא מטהה, ايיה גאיילת בתמי ערי חומה אtmpר בה, ובתי ערי החצרים. דתרי בתמי אית בלבא, אם אינון מארוי תורה, אתקראי בתמי ערי חומה, בגונא דאטמר במקפנקו דמצרים, (שמות י"ד) ותמים להם חומה מיימים (דף ק"ט ע"א) ומושמאלם. לאחרים, שלאו איןון מארוי תורה אתקראי בתמי החצרים.

אמר רבי שמואל, והא אשבחנא חצרים דאטמר ביה (אסתר ה) ותעמוד בחתר בית המלך הפנימית נכח בית המלך. ובכל אטר המלך סתם, דא קדשא בריך הוא. ותעמד, אין עמידה, אלא צליותא. נכח בית המלך: נכח בית המקדש, דכל ישראל צריכין לצלאה צלוותא דלהון לתמן, ולמהוי נכח בית המקדש. הכא מאן חצר הפנימית. ורקאי תרין אינון חצרות בית יי'.

אמר ליה בוצינא קדישא, תרין חצרים, אינון חצוגנים דלבא, וAINON תרין אזנים דלבא. ותרין בתים פנימיים, תרין בתמי דלבא. ותרין אינון בתמי גוואי, ותרין אינון בתמי בראי. ובומנא דיהא פורקנא, גאולה תהא לכלחו לאינון קרבין לדבא, דאייהו שכינתא, ולאlein רחיקין דאטקריבו, חדא הוא דכתיב, (ישעה נ) שלום שלום לרוחוק ולקרוב, ואוקמיה לרוחוק מעבריה, ולקרוב ממזרחה.

בזהו זמנה, פקידא לתקוע שופר תרוועה ביובל, חדא הוा דכתיב, (ישעה י"ח) בנשא נס הרים תראו וכתקוע שופר תשמעו. בגונא דבתקיעת שופר דיוובל, כלחו עבדין נפקי להירות, כי בפורקנא בתריינא, בתקיעת שופר, מתקנשין כל ישראל מאבעט סטרוי עלמא, דאיינון עבדין דיוובל. דמאירי תורה, אית בהון עבדין על מנת לקבל פרס, ואתקראי עבדי מלכא ומטרוניתא. אבל בני דמלכא קדישא, (שמות יט) ואשא אתם על בנפי נשרים ואבא אתם אל, דאיינון גדיי חיוון דמרפכטא.

ישראל מאובעת עדין העולם, שהם עברי היובל. שבבעל תורה, נקראים עברי המלך והגבירה. אבל בני המלך קדוש נשי נשרים ואבא אתם אל, שהם פנפי חיות המקדשה.